13/05/2020

Χριστός: Αυτός ο γνωστός, Αυτός ο άγνωστος!

/ Αγιορείτικα

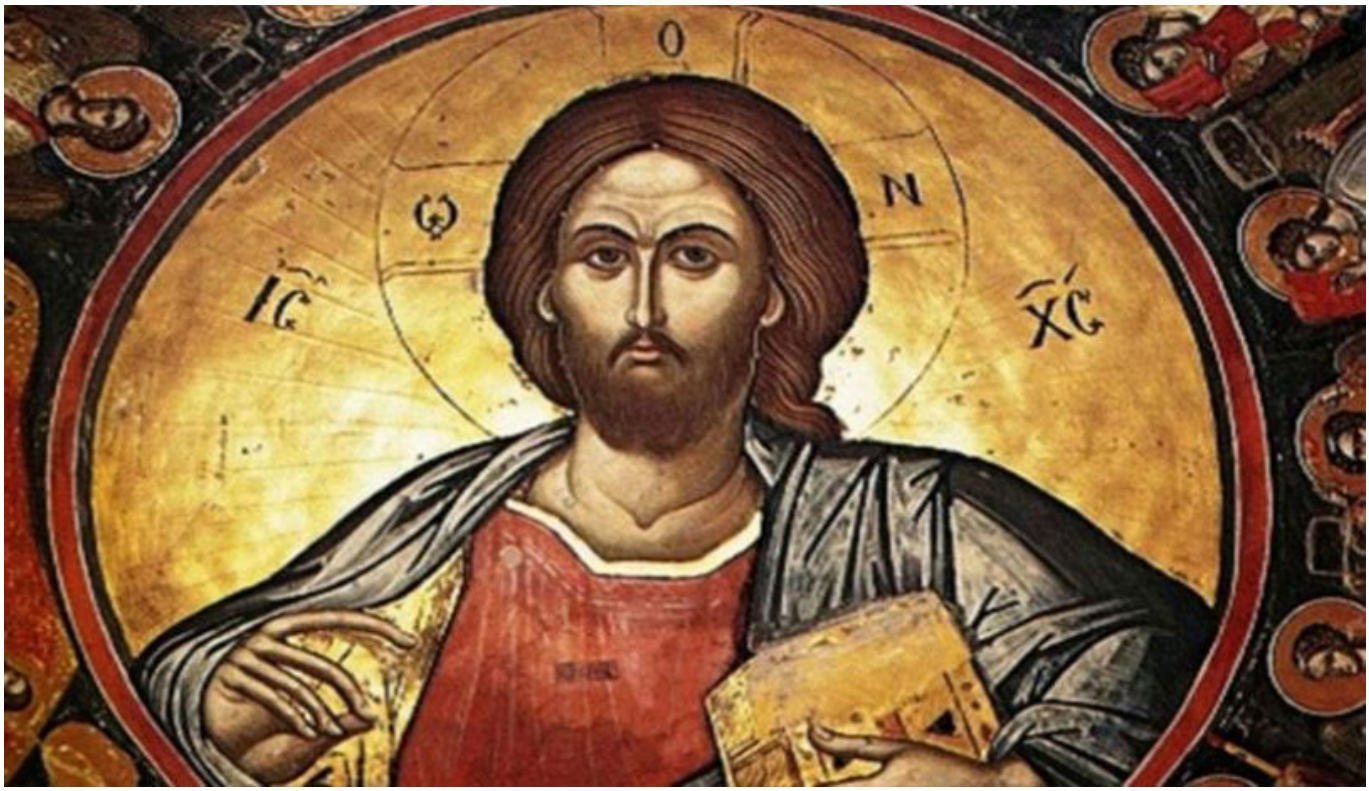

Μέσα στην συζυγία, πολλές φορές, ο ένας σύζυγος λέει, πως, μετά από πολλά χρόνια γάμου, ανακαλύπτει νέες πτυχές του χαρακτήρα του άλλου συζύγου. Πάντα υπάρχει κάτι άγνωστο για να γνωρίσει ο ένας σύζυγος στον άλλον, καθώς τα χρόνια περνούν, οι συνθήκες αλλάζουν, οι άνθρωποι ωριμάζουν.

Αν αυτή η συνεχής γνωριμία συμβαίνει στην αγαπητική μας σχέση με έναν πεπερασμένο άνθρωπο, πόσον μάλλον λαμβάνει χώρα στην σχέση μας με τον Χριστό, τον άπειρο Θεό και «μανικό εραστή» – νυμφίο του ανθρώπου, που ενσαρκώθηκε και θυσιάστηκε από αγάπη για ‘μάς.

Η ιστορία της αγάπης και της πρόνοιας του Θεού για την ανθρωπότητα δεν «γράφτηκε» όλη ακόμα. Συνεχίζει να «γράφεται» έως της συντελείας των αιώνων. Έως τότε, ως ανθρωπότητα, έχουμε ακόμα πολλά να «μάθουμε», άγνωστα έως τώρα, για το γνωστό πρόσωπο της αγάπης μας, τον Ιησού Χριστό! Η αγαπητική σχέση με τον Θεό είναι ενεργητική και συνεχώς εξελισσόμενη, είναι πορεία αγάπης, στην οποία ζούμε μια συνεχή ανακάλυψη του θείου.

Η κοινωνία της αγάπης με τον Θεό δεν είναι κάτι το οποίο συνέβη στο παρελθόν και που το ζούμε ως ανάμνηση. Είναι κατάσταση που συμβαίνει συνεχώς. Η διακοπή της σχέσης αυτής έφερε τον θάνατο στην ζωή του ανθρώπου. Η ενσάρκωση του Θεού Λόγου είχε ως σκοπό την αποκατάσταση αυτής της κοινωνίας με τον άνθρωπο. Με την ενσάρκωση απέδειξε την αγάπη Του για τον άνθρωπο, υπενθυμίζοντάς Του τον σκοπό της δημιουργίας του, που ήταν η κοινωνία μαζί Του.

Ο Χριστός ενσαρκώθηκε και δίδαξε στην γη, έπαθε και αναστήθηκε, καταργώντας με την ανάστασή Του τον θάνατο, αποκαθιστώντας την κοινωνία με τον άνθρωπο. Αυτήν την κοινωνία μαζί Του μας άφησε ως παρακαταθήκη, λέγοντας «όπου είναι δύο ή τρεις μαζεμένοι στο όνομά μου, εκεί είμαι κι Εγώ μαζί τους» (Ματθ. ιη΄ 10-20).

Ο Κύριος υποσχέθηκε ότι θα στείλει «άλλον Παράκλητον», το Άγιο Πνεύμα, το «Πνεύμα της Αληθείας», για να φωτίζει και να καθοδηγεί, όχι μόνο τους ίδιους τους μαθητές, αλλά όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι έλαβαν το Πνεύμα το Άγιο κατά το άγιο βάπτισμα.

Μέσα στην διαχρονική πορεία της Εκκλησίας κάθε φορά που εμφανίζονταν νέες προκλήσεις για την πίστη των χριστιανών, όπως διχογνωμίες, διαστρεβλώσεις ή θέματα, που δεν είχαν τεθεί πρωτύτερα, τα μέλη της Εκκλησίας συγκεντρώνονταν σε Συνόδους, θεολογούσαν και δογμάτιζαν «εν Πνεύματι Αγίω», όπως μας υπέδειξε ο Κύριος. Αυτό το Άγιο Πνεύμα κατευθύνει την Εκκλησία εδώ και πλέον των 20 αιώνων και είναι παρόν σε κάθε Σύνοδο της.

Εμείς, οι χριστιανοί που ζούμε σήμερα, ως πνευματικά τέκνα των παλαιών Πατέρων της Εκκλησίας, έχουμε ως παρακαταθήκη από αυτούς, όχι μόνο τα δόγματα της πίστης, τα οποία μας παρέδωσαν, αλλά και τον τρόπο με τον οποίο τα θέσπιζαν και θεολογούσαν, δηλαδή μέσω Συνόδων με πνεύμα αγάπης, καταλλαγής και συνεννοήσεως.

Ο Θεός, ως αιώνιος και άναρχος, δεν μπορεί να «ερμηνευθεί» στην πληρότητά Του από καμία ανθρώπινη παράδοση. Αυτή, ακόμα και αν είναι χιλιάδων ετών, είναι τίποτα μπροστά στον αιώνιο και άναρχο Θεό. Θα ήταν παράδοξο να πούμε πως γνωρίζουμε τα πάντα για το μυστήριο της θείας Οικονομίας, που καλύπτει το παρελθόν, που γνωρίζουμε, το μέλλον, που μας είναι άγνωστο και μας αποκαλύπτεται μέσα από τις ενέργειές μας στο παρόν, το οποίο ζούμε.

Σε κάθε εποχή σε νέα θέματα και προκλήσεις, που προκύπτουν, όπου η Εκκλησία δεν έχει ακόμη «θεολογήσει» επισήμως δια των Συνόδων της, δεν μπορούμε να

επικαλούμαστε αποκλειστικά την ανθρώπινη «εμπειρία» μας, ούτε κάποια δήθεν «στατιστική», που προκύπτει από αυτήν. Για τα μυστήρια του Θεού δεν δικαιούμαστε να προβαίνουμε σε αυθαίρετα συμπεράσματα βασιζόμενοι σε επιχειρήματα κοσμικής λογικής, ούτε να τα υποβάλλουμε σε δήθεν «πειραματικές μεθόδους». Τα ζητήματα αυτά δεν «ψηφίζονται» δια οχλοβοής στην «αρένα» των μέσων μαζικής ενημέρωσης και των κοινωνικών δικτύων.

Αντιθέτως, όπως και οι Πατέρες μας, αφού πρώτα μελετήσουμε διεξοδικώς όλα τα παραδεδομένα από την Αγία Γραφή και τους προϋπάρχοντες Πατέρες, εν Συνόδω ως Εκκλησία παρακαλούμε τον Θεό και επικαλούμαστε την φώτιση του Αγίου Πνεύματος να μας αποκαλύψει την αλήθεια Του.

Κέντρο της ζωής μας είναι η αγάπη και η αναζήτηση της αλήθειας του Χριστού και όχι η αντιπαράθεσή μας με άλλους ανθρώπους. Δεν προσπαθούμε να «αποδείξουμε» τίποτα με περηφάνεια και σε κανέναν, ως αντίδραση δήθεν «για να μην ταπεινώνεται η πίστη μας» ή «διότι πληγώθηκε το θρησκευτικό μας αίσθημα».

Αν δώσουμε έμφαση στην αντιπαράθεση με τους συνανθρώπους και όχι στην αγάπη, αποπειρώμενοι να «καταπολεμήσουμε τους εχθρούς της πίστεως», παρά να μάθουμε την αλήθεια του Χριστού, αποζητώντας την με τον τρόπο που Αυτός μας υπέδειξε, κινδυνεύουμε να οδηγηθούμε σε αυθαίρετα συμπεράσματα, μακριά από την αλήθεια.

Η προσκόλληση μόνο στα παραδεδομένα από τους παλαιούς Πατέρες, με τον τρόπο που οι φονταμενταλιστές πρεσβεύουν, θα σήμαινε πως πιστεύουμε πως ο Κύριος Ιησούς Χριστός υπήρξε μόνο στο παρελθόν και δεν ζει στη σημερινή εποχή!

Ο φονταμενταλισμός δεν είναι βαθειά πίστη, είναι νεκρή πίστη· είναι εκκοσμίκευση και απονέκρωσή της· δεν είναι ορθοδοξία! Εμείς οι ορθόδοξοι πιστεύουμε σε Θεό ζώντα, με τον Οποίο έχουμε ζωντανή και διαρκή σχέση σε κάθε εποχή!

+αρχ. Βαρθολομαίος
Καθηγούμενος της Ι. Μ. του Εσφιγμένου